

Den højtærede Finansminister talte om Statsbrandforsikringsfonden, som jeg ogsaa var inde paa. Jeg skal ikke komme nærmere, eller ikke langt ind derpaa, da det paa en vis Maade ikke ligger for, men alligevel er Statsbrandforsikringsfonden den egentlige Aarsag til, at vi kunne behandle eller skulle behandle dette Lovforslag. Jeg sagde, at jeg var imod en saadan Fond, ikke af den Grund, at jeg ikke mente, at Staten skulde være sin egen Assurandør, men fordi jeg er, som den ærede forrige Taler sagde, imod hele Skuffesystemet. Heller ikke har, forekommer det mig, den højtærede Finansminister afkræftet, hvad jeg sagde om den Ting. Den højtærede Finansminister henviste til, at det har været meget smaa Beløb, man havde udbetalt for Brandskader af Fonden i det foregaaende Aar, sammenlignet med den høje Assurance, man tidligere havde maattet betale. Men ganske det samme vilde jo være Tilfældet, enten man direkte betalte disse Beløb ud af Statskassen, eller man som nu udbetaler dem af Statsbrandforsikringsfonden. Dertil sagde den højtærede Finansminister, at naar det gjaldt store Summer, f. Eks. flere Millioner Kroner, var det godt at have dem liggende i en særlig Fond. Men hvis man f. Eks. tager et Tilfælde som Christiansborgs Brand, tror jeg, at den højtærede Minister vil give mig Ret i, at enten man den Gang havde haft en Statsbrandforsikringsfond eller to eller tre, var Slottet dog alligevel ikke blevet bygget op af den Grund. De Grunde, hvorfor Christiansborg bliver ombygget, have intet som helst at gøre med Assuranceformerne. Det ved den højtærede Finansminister lige saa godt som jeg; vi have i adskillige Aar været enige om, at vi ikke vilde have Christiansborg opbygget; naar det nu opbygges, rimeligvis paa en ganske vist uheldig Maade og rimeligvis med en saadan Sendrægtighed, at den nulevende Generation ikke faar det at se, er Bestemmelsen herom tagen ganske uafhængig af, om man havde en Statsbrandforsikringsfond eller ej.

Naar endnu den ærede Ordfører nævner som Forsvar for Brandforsikringsfonden dette, at man ikke skulde søge Lovhjemmel til Udredelsen af det nødvendige Beløb i de enkelte Tilfælde, saa anerkender jeg ikke dette som noget Forsvar. Jeg ser overhovedet med Glæde, at man søger Lovhjemmel for de Beløb, der skulle afholdes af Staten, og det har ikke noget afskrækkende for mig, at man skulde søge

Lovhjemmel for de Assurancebeløb, Staten som Selvassurandør kommer til at betale.

Disse Fonds have dernæst den Mangel ved sig, at de meget let frembringe Konfusion. Jeg synes, at de endogsaa have frembragt Konfusion i en ellers saa klarttænkende Hjerne som den højtærede Finansministers. Jeg har ogsaa set, hvis jeg tør sammenligne smaat med stort, at i ganske smaa Forhold frembringe saadanne særlige Fonds den samme Konfusion. Jeg har lagt Mærke til, at unge nygifte Koner pleje, naar de have beskedne Husholdningspenge, at inndele dem i Fonds, saaledes at de have deres Kassebeholdning i forskellige Skuffer, dels til Sporvogn, dels til Mad, dels til Tøj o. s. fr. De lade saa Kasserne laane af hinanden og skrive smaa Sedler, hvorved de angive, hvor meget den ene Kasse skylder den anden. Naar nu en saadan ung, smuk Dame ved Maa-nedens Slutning sidder i en haabløs Konfusion og ikke kan finde ud af, hvor meget den ene Kasse har til gode hos den anden, er det for en kærlig Ægtemand virkelig en smuk Opgave at komme og hjælpe hende med det, og naar der, som Tilfældet i Regelen er, i Stedet for at være et stort Overskud er et Underskud, bidrage til at dække Underskuddet. En saadan smuk, ung Dame ligner den højtærede Minister i dette Tilfælde. Og han er aldeles urimelig meget forbitret paa det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), der jo netop er den kærlige Ægtefælle, der kommer og gør ham opmærksom paa, at han har taget fejl. Naar han lægger en Seddel ned i en Kasse, hvorpaa staar, at denne Kasse skylder en anden Kasse en vis Sum, saa er, naar denne Kasse inddrages og Sedlen tilintetgøres, Gælden forbi. Forholdet er ganske simpelt det, at Reserve-Pensionsfonden havde et Bevis for, at Staten skyldte den nogle Penge. Fonden ophæves og inddrages i Statskassen, Gældsbeviset tilintetgøres, og saa er den Gæld ude af Verden. Men denne ganske simple Ting synes den højtærede Minister ikke at kunne forstaa, og til min store Forbavselse synes den ærede Ordfører at dele hans Konfusion. Jeg tør ikke sige, at han gør det af Pligt, jeg ved, at den ærede Ordfører ligesom vi andre ser ganske sagligt paa Sagen — og er ganske uafhængig af, hvilken Stilling han ellers maatte indtage politisk set. Men den ærede Ordfører har nu boret sig ind i den Forestilling, at naar man sletter en Gældspost, bliver Gælden alligevel ved at